

Márton Ágnes

TÚLVAGYOK

Michal Bobeknek

Az első próbatételhez fejkötőt adtak rám,
koponyámat véresre marta a húzd-meg-
ereszd-meg abroncs. Mázsás nyaklánc
is került, rámás karperecekkal –
bongtak, mint kacér bilincsek.
Táncolni kellett, rögtönözték a zenét,
valami pokolbéli ritmust, toporzékolni
kellett hajnalig, várni, hogy barázdákat
vájjon a húsba a fém, a rozsdaszínű por
legyek dagonyájává váljon az ázott
arcon. Szálltam a földön, mikor leemelték
rólam a súlyt, pökhendi térdem megadóan

gyúrte a zarándokhernyós gyékényt,
a második próba helyszínét. A fonatok
rései közé beszorították a surrogást,
forrnak a potrohok, a fullánkok, a rágók,
vágataimat szétveti a nyüzsgés.
Egy porcikám sem marad háborítatlan.
Bár összenöttek volna a lábujjaim,
az ujjközők most nem rohadnának a kintől.
Nem kell ma már a lábujj az egyensúlyozáshoz,
nem borulunk fel. Összesimulnak a percek is,
zümög a bőröm, dong az idő, újra reggel.

Teljesítettem a próbát, de hol van már
az az én, aki ezt kívánta. Kinek a
szemhéja küzd, kinek a szemfedele billen,
akár képzeletben. Én is fenevad
vagyok a magam módján. Egyelőre

az éléskamrára támadok. Egy szelet
kolbász mutatja-e, hogy milyen a kolbász?
Ez az én hős vadászatom. A spájz sarkában
egy mokány ragadozó lapul, vajon
miféle? Szuszog, figyeli a falatozást.
Lesem, ahogy les. Halkan csámcsogok, mint
egy lédi. Vagy mint egy fogatlan néni.

HASAD A MÚLT

Nem vagyok fakír, ezek itt
matracom életunt rugói,
néha bosszút állnak a
tunya, súlyos zsarnokon.
És jön a dragomán, flottul
lefordítja az ágy nyelvére,
hogy ez a dagonyázás nem
léhűtés, van keresnivalóm itt
nappal is, nem fetrengés ez,
szövegezés zajlik, keret-
be foglalás, ideje
átkalapálni a mostot.

Eljön a nap, mikor fel se
kelhetnék, csak a fürdéshez.
Mindenki vackára szorul,
ujjnyomokat keres a bőrén.
A fogfájós bulldogot is
megsimogatná most már,
mint régész az aranyszigonyt.
Belenyúlna a vérengzők
ketrecébe, csak érezzen,
csak bekapcsolódhasson
valami lényegi láncba,
ahol test és vér lehet megint.

MINDANAO-TENGER

Hajók dárdái sebzik áttetsző bőröm.
Sóhaj nélkül gyógyulok,
de amikor tüsszentek, szúnyogok
rajzanak az orromból az Apo-hegyre,
hapticüzenetem zümmögik:

Vigyázz, varázsló, Semsem sa Alongan,
a csúcson ott egy óriás,
a lófejű Tarabusao,
a sziget volt uralkodója.
Emberhúst lakomázik.

Menekülj Mantapuli szigetére,
áldozz majomsültet, rizst, levest
a védőszellemnek, Mandarangannak
és bájos feleségének, Daragónak.

Magadnak sasróját fogj,
barrakudát, marlint,
torpedónyi bambuszcsapdával.
Vagy angolnát hurokkal.

Ha végeztél, gyere a partra,
vonyíts, mint falusi kutyák éjjel.
Majd én tisztára mosom
a kezed, meghallgatlak.
Messzire viszem a hangod,
túlélő vagyok én is, a tenger.

KELL

Dörgölöznek rablók, tolvajok.
Add a tükröd, az ementálid.
Csupa foncsor, csupa lyuk,

de így is kell nekik.
A ceruzámat belezik,
kikapcsolják a villanyom.

Kitől lopjon a meglopott,
mécsest a sírokról hozok,
hogy legyen világosság.

A holtak nem haragszanak.
Süppedő fű a szőnyegük,
vendégül látnak napra nap.

